

Historia rasy oraz charakterystyka Mastifa Pirenejskiego

Pierwsze wzmianki o mastifie pirenejskim zaczynają się prawdopodobnie aż 3000 lat temu, kiedy to duże, masywne psy pasterskie żyły na Półwyspie Pirenejskim wędrując wraz ze stadami owiec podążającymi na pastwiska gór pirenejskich i strzegąc ich przed atakami wilków i niedźwiedzi.

Mimo, że wszystkie te psy przedstawiały jeden typ psa pasterskiego nazywano je - w zależności od miejsca, w którym egzystowały - na :

- mastify z Aragonu,
- mastify z Nawarry,
- mastify z La Manchy,
- mastify z Estremandury,
- mastify z Kastylii,
- mastify z Leon,
- oraz na mastify pirenejskie.

Zdaniem niektórych historia mastifa pirenejskiego sięga czasów, gdy duże psy pasterskie i obronne zostały przywiezione przez Fenicjan.

Zdaniem innych mastif pirenejski istniał w Hiszpanii już w czasach przedchrześcijańskich.

Taki wniosek można wysunąć analizując pochodzenie nazwy rasy. Otóż słowo **mastin** ma dwa źródła. Pierwsze wywodzi się z łacińskiego słowa **masuentus** oznaczającego w wolnym tłumaczeniu tyle, co oswojony, łagodny lub też udomowiony. Drugą możliwością jest, że słowo mastin powstało również od łacińskiego słowa **mastibe** oznaczającego pasterza stad. Fakt ten, świadczyć może o bardzo starym pochodzeniu mastifa.

Pierwsze opisy dotyczące mastifa pirenejskiego pojawiają się już u Wergiliusza pomiędzy 70 a 19 rokiem p.n.e. W swoich publikacjach dawał on wskazówki na temat odżywiania mastifa iberyjskiego (wczesne nazewnictwo), tak, aby stał się on najlepszym stróżem i obrońcą stad. Kolejnego mastifa iberyjskiego znaleźć można w dziełach Pilinusa około 23-79 roku n.e. Collumella (I wiek n.e.) tak oto pisze o mastifie, zwanym inaczej psem do bydła : *"nadające się do bydła mastify są przeważnie koloru białego, ponieważ tak lepiej odróżniają się od wilków, z którymi walczyć muszą w ciemnościach świtu"*.

Mniej więcej w roku zaczęli arzyć ze sobą poszczególne typy mastifa. Psy, które

charakteryzowały się krótkim połączone z mastifem hiszpańskim, a długowłose z mastifem pirenejskim. Mimo, że z założenia chodziło o tego samego psa, to jednak rasa została podzielona na pirenejskiego psa górskiego i hiszpańskiego mastifa pirenejskiego. Kojarzenie ze sobą w/w odmian miało na celu ni mniej ni więcej stworzenie psa jak najbardziej odpornego na surowe warunki górskie (pies ten w dalszym ciągu miał być psem pracującym) oraz udoskonalenie jego wyglądu zewnętrznego, czyli zrobienie go bardziej pięknym i majestatycznym aniżeli był do tej pory.

Lata 1973-1979 odegrały bardzo ważną rolę w kształtowaniu i dalszym rozwoju rasy. Na początku tego okresu praca hodowców skoncentrowała się na wyznaczeniu celu oraz idei w hodowli. Jednak przede wszystkim jej celem było wybranie i przeznaczenie do dalszej hodowli najlepszych okazów tak pod względem urody, zdrowia, doskonałej psychiki jak i doskonałej użyteczności. Mastify, które zapoczątkowały hodowlę i rozwój rasy były psami na codzień pracującymi w hiszpańskich Górach Pirenejskich skąd wywodzi się nazwa rasy - Mastif Pirenejski. Hodowlą zajęło się wówczas kilku wielkich entuzjastów i pasjonatów a ich praca ograniczała się głównie do jednej części Hiszpanii - Aragonii, dzięki czemu postępy w kształtowaniu rasy mogły być pod ścisłą kontrolą.

Dopiero kilka lat później pierwsi ludzie spoza Hiszpanii zaczęli interesować się propagowaniem tych psów poza ich krajem ojczystym. Pierwszym Państwem, do którego eksportowano pierwsze mastify pirenejskie z ich ojczyzny była Szwecja. Kilka miesięcy później w ślady Szwecji poszły w kolejności Finlandia, Norwegia oraz Dania.

Minęło ponad 20 lat odkąd utworzono oficjalny Klub Mastifa Pirenejskiego w Hiszpanii pod nazwą **Club del Mastin del Pirineo de España**. Od tego czasu wiele wydarzyło się w hodowli tej niepowtarzalnej i jakże majestatycznej rasy. Niemniej jednak rasa ta nigdy nie zatraciła cech swoich pierwotnych przodków. Dzisiaj można powiedzieć, że mastif pirenejski jest znaną rasą w większości krajów europejskich. Jest ceniony także w USA do tego stopnia, że obecnie został utworzony Klub rasy pod nazwą **Pirenean Mastif Club of America**. Obecnie na całym świecie obserwujemy wzrost pasjonatów tej rasy.

Należy pamiętać, że mastif pirenejski należy do grupy molosów : dużych, silnych oraz mniej lub bardziej niezależnych ale jednocześnie potrzebujących kontaktu z człowiekiem psów. Dlatego tak ważne jest aby pies tak potężny i masywny jakim jest "pirenejczyk" odznaczał się niebywałym zdrowiem oraz doskonałą psychiką. Jeśli kiedykolwiek cechy te zostaną zniszczone - zostanie zniszczony prawdziwy mastif pirenejski. Nigdy nie wolno o tym zapominać.

Opisując pokrótce historię tej wspaniałej rasy nie można nie napisać kilku słów o charakterystycznych cechach jego budowy. Otóż sylwetka Mastifa pirenejskiego "zapisana jest" w prostokąt co oznacza, że długość jego ciała jest większa aniżeli wysokość mierzona w kłębie. Mimo to proporcje sylwetki nie mogą być rozchwiane i muszą ze sobą dobrze współpracować oraz musi być zachowana harmonia w budowie. Włos jest średniodługi, gruby i gęsty. Włos nie może być wełnisty ani jedwabisty, gdyż te cechy czynią szatę mało odporną na specyficzne warunki atmosferyczne, jakie panują w górach : chłód, wiatr oraz wilgoć. Ponadto tak skonstruowana okrywa włosowa jest swojego rodzaju twierdzą, która świetnie chroni ciało psa przed silnymi szczękami dzikich zwierząt. Głowa jest masywna, szeroka i wyraźnie wielka jednak nie na tyle aby sprawiała wrażenie ciężkiej i przebudowanej. Proporcja czaszki do kufy jest jak 5 : 4. Stop jest wyraźnie widoczny ale umiarkowany i delikatnie zaznaczony. Szyja mastifa jest silna, niezbyt długa z dobrą ilością luźnej skóry na podgardlu, dzięki której "pierwotny" mastif miał przewagę w starciu z wilkiem czy niedźwiedziem. Można zatem powiedzieć, że jest to jedna z najważniejszych cech tej rasy. Klatka piersiowa musi być szeroka a żebra zawsze zaokrąglone - nigdy płaskie. Wówczas ramię będzie dobrze ustawione i wykątowne, dzięki czemu przód mastifa

będzie miał prawidłowy ruch oraz wykrok kończyn. Zad jest silny i szeroki a jego wysokość zawsze jest równa wysokości psa w kłębie. Te, opisane pokrótce ale jakże istotne szczegóły, kształtują nam całą sylwetkę mastifa, który będąc typowym molosem a w dodatku psem pasterskim ma być potężny, silny, i zwinny mimo swej potęgi jak również pewny siebie, zrównoważony ale zawsze przyjacielski wobec ludzi. Myli się ten kto myśli, że szczegół taki jak kolor szaty jest bez większego znaczenia. Otóż ma znaczenie i to niemałe. Przecież, gdyby przodkowie naszego ówczesnego mastifa odróżniali się kolorem szaty od stada pilnowanych owiec - te nie miałyby szans na przeżycie, gdyż dzikie zwierzęta atakowałyby je w miejscach niestrzeżonych przez psy czyli kolorystycznie jednakowych. Dlatego po dziś dzień umaszczenie mastifa jest białe z lekko rozrzuconymi dla niepoznaki łatami. Jest to kolejna cecha, którą obecny mastif odziedziczył i zachował po swoich przodkach.

Każdy kto choć raz w życiu miał zaszczyt spotkać na swej drodze psa tej rasy z całą pewnością zapamięta to spotkanie na całe życie, gdyż mastif pirenejski będąc prawdziwym molosem jest przyjacielski w stosunku do ludzi, spokojny, szlachetny i bardzo inteligentny. Ale jednocześnie jest odważny i dumny wobec obcych, których kontaktu i wzroku nigdy nie unika.

© Rafael Malo Alcrudo - hodowla LA TAJADERA DEL TIO ROY
Międzynarodowy Sędzia Kynologiczny FCI
tłumaczenie : Magdalena E. Wołoczko